

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

VÍTĚZSLAVA HÁLKA:

Z VEČERNÍCH PÍSNÍ.

Tak mnoho věcí na světě, k nimž člověk klíže nemá,

To lidské srdce — ať se v něm jak hejno vlní vyje,

A nechovej lásky lakové, že až by člověk šel,

NATURALISOVANÍ ŽEN.

Bylo již několikrát psáno v tomto listu o naturalisovaní žen a i o zákoně, týkající se této otázky,

Doufám, že naše krajanky uznaly nutnost státí se občankami Spojených Států, zvláště v tomto čase světové války.

Žena by měla bráti větší zájem v politickém vývoji země této. Ano, je to žena, která odlehčívá

První podmínkou každé jednotky národa je — sebevychování a to též vztahuje se na rodinu

Paní dr. Olga Štátná je předsedkou odboru naturalisování žen, obrátím tedy státu Nebraska a která etnicka by si přála vědět něco o otázkě, co posud zodpověděno nebylo v listě tomto,

Paní dr. Olga Štátná je předsedkou odboru naturalisování žen, obrátím tedy státu Nebraska a která etnicka by si přála vědět něco o otázkě, co posud zodpověděno nebylo v listě tomto,

Jak asi každá čtenářka "Ž. H." a ze zpráv tohoto listu seznaná, instruce žen bude se konati dne 12. září 1917 a bude v záhodnu, by ženy, které posud nejsou občankami,

Nuže, ženy české, deery národa slavného a svobodného milovníci a pracovníci v Národním Sdružení a Svazu Katolickém, nesmíte zapomenouti na svoji povinnost vůči Spojeným Státům, nejmocnější a nejliberalnější republiky na světě

Jak ze zpráv v tomto časopise mnohokrát uváděných, krajanky naší země, cestující po Americe již delší čas pracují Paul Jettiovou za účelem sbírek pro franco-srbské neomocněnce v Macedonii.

Paní Jettiová jest rozená Angličanka a při vypuknutí války přiblížila se co ošetřovatelka s mnoha jinými a s lékaří výpomocí Sebům v jejich těžkých chvílích, když byli napadeni Němci a když v Sebsku vypukly ještě ke všemu hrozné epidemie borečky.

Také i její manžel — manžel Seb, také kamkoliv na své cestě zavítal, získal si nejen sympathy, ale i příazení všech, s nimiž přišel do styku. Žele v Omaze měla paní Jettiová několik přednášek a mnohé provázené obrázky, což tím více zajímá, neboť si každý může utvářiti pojem o hraběch, jaké prodávány a dosud prodávány rodny evropské v této chvíli; ano, my zde ležáme na dráhatu pátrav, poněkud roztěpané se děláme

řím ubohým lidem, jenž bez vlastních příčin byl veřván do těchto hrozivých ztrát a utrpení. Kdo poslouchá pí. Jettiovou v vypravování jejích vlastních zkušeností, věru nemůže se zdržeti, by o ko nesložo a to, prosím, jen použít vypravování, jaký pak musel tudíž býti obraz ten ve skutečnosti!! Tož se nemůžeme diviti, že z utrpení toho přijde mnoho lidí o rozum.

V sobotu uspořádali manželé Jettiovi sbírku na veřejných uličkách, tak zvaný "Flag Day", za ochotného přispění českých i amerických žen a mezi nimi jednou z nejlépejších pracovnic je pí. dr. Olga Štátná, jež se uvolila o ni kampaň řídit. Doufám a přeji, by sbírka ona vynesla značný obnos, tak aby bylo ubohému trpělivmu lidu alespoň pomozeno ku zmírnění hladu, když jinak nelze.

Paní A. Procházkové z Miami, Arizona, srdečně děkuje za pozdrav, ježž mi vyřídila její deera, pí. M. Mathauserová před odjezdem z Omahy. Téžilo by nás, když by etná naše přítelkyně zase jednou zavítala do naší Ženské Hlídky, tak abychom se s ní zase potěšili. Srdečně Vás zdraví a bude se těšiti na shledanou alespoň v "Ženské Hlídece".

Rozumné vlastenečství má býti nejvyšší občanství republiky. "Dějte mně školy a já budu míti národ," se u Němců osvědčilo.

Nauka socialistická jest z Němců zrozená a také vádce z veliké části němčinou zapáchá. — Rusko jest dobrým toho dokladem.

Socialistům schází praktického rozpoznání a protož v Německu se drží Kaisera a v Rusku za teorií tu platilo se krví a téměř vrhnuto bylo v záhubu, když socialisté vládu v Rusku. Premier Kerenský — sám socialista — doznává, že demokracie musí vládnouti a ne socialisté, má-li se Rusko udržeti mezi národy.

"Půjčka za oplátku," drvo lid a teď car s rodinou je v Sibiři vězěn.

Německého "Goliáše" možná malý "David" k zemi srazí.

A. J. Drobnáčová, Detroit, Mich., 22. srpna 1917. — Čtená paní pořadatelko "Ženské Hlídky"! Dovoluji sobě obrátiti se na vás v naději, že moji záležitost — ohledně totiž správné dopřítelky "Pokroku" — do správné míry uvedete. Je tomu již hezky dávno, kdy jsem dopisem uvědomila administraci o změně naší adresy. — S počátku čista dochozela nás správně, na to aby pojednou šla zase na starou adresu, kdy dochozelo nám pohromadě pět čísel a někdy pouze dvakrát týdně. Měla jsem za to, že v tom má co dělat nejspíše nějaký záryt Němce a tu jsem se v duhu těšila, že původce jest že to stihne trest at už je — kdokoli věk. Nu a jako všesko dostupný svého vrhole, doufám, že snad i moje nemilé nesnáze skončí dobře. Co tak jsem pozorovala, že mi stěží zneolo přát, tu v minulou tědnu z neopatrné zastavily se u nás z Omahy p. S. C. Beránek se svoji četou a deerskou, uvažující se u cestě a Kanady. Že naše shledání bylo nanejvýše radostné, může si každý pomyslit a představit. Rodina páně Beránkova cestu koná ve Ford automobilu a býti veselá nálady, ježto p. Beránek dalekou a obtížnou tu cestu vykonal bez jakékoli nehody, čemuž ovšem každý velice se divil. Také zde jsme si tudíž vyjeli společně prohlédnout místo a okolí, při kterém to projížděce zastavili jsme se i u svých bývalých sousedů. Jak abychom byla překvapena, když jsem zde na schodech spatřila hromadu čísel svého oblíbeného časopisu "Pokroku". A v tom již moje dobrá sousedka praví — dostáváte "Pokrok" správně, že ano? Já vám ho zasílám jednou nebo dvakrát týdně. Byla jsem ovšem překvapena a nevěděla jsem, kdo vlastně jest, bych vinit. Po

svyvětlení nezbyvalo, než jedině, abych děkovala rodině Beránkovic, neboť nebýti jich, dostávala bych noviny vždy teprve až by dobrá sousedka měla pokdy. Rodina páně Beránkova dnes vydala se na zpáteční cestu do Omahy. Je to vřelý odvázný, ale také zábuavný a v duchu přeji jim zdařilou cestu a na shledanou zase příští rok, M nejlepší vzpomínkou na všechny dopisy svůj nyní konám.

Čtená přítelkyně! Díky za vzpomínku a v případě další správné dopřítelky našich časopisů jsem přání vašemu mileráda vyhověla. Na další dopisy do "Ž. H." těší se, Pořadatelka.

A. Kulíková, Douglas, Wyo., 9. srpna 1917. — Milá paní pořadatelko a etě ní čtenářky! Po 2-denním cestování jsme se dostaly na místo; nákladní automobil s naším haraburdím nás dopravil až na pozemek, který jsem sobě edomovinu zabrała; po složení jej a umluveného obnosu se nám poroučeli do další přízně a vřelou o závod uháněli 8 mil zpět k "rangu", kde přijmuli náklad 3 tun vlny (1 libra 60 v Douglas). Tráva zeleně-modrá prerjání vlní se před námi jako rozležené moře a domček, do nějž jsme se z nouze nastěhovaly, jako bárka rybářů; řas kvapil a naše "přiduisenství" pod širým nebem; není zbyti, musíme se s chutí pustit do práce; první kamma! Bože, jaká tu vřelost v South Omaze — vezme se telefon — přijde někdo z obchodu p. Pipala a než jeden najde po kapsách penězku ku placení, práce je hotova! Milada mi pomáha; kolikrát je nutno posílnout, podčítat a lo konci konček nžší trubek — svatá trpělivost — než práce je hotova; kamma stála! Jaký blahý pocit a nyní uvaříme si kafičko! Drví z bednětek, sirky máme, ale voda — tuhle, míle odtud; bylo v tom dusném parnu po radosti; pro zařadit žijící vinná jsem prostředek, vypravuji Miladě, jak asi musí býti zle ve staré vlasti a pomůže to čestně, povídám: "Víš, dývee, a my jsme se taky daly na vojnu, nesmíme ubít a zitra až vše z nejhoršího začítíme, bude nám lépe. Vyšly jsme ven, abychom druhé věci do domku odstěhovaly; stál byl open o zed domku a k němu hrnce stál na dvou nohách; nasly jsme druhé dvě — do tvrďého dřeva — však se hrčičky špatně tlukou; na jedné straně do toho bouháte, na druhé se vám to rozlézá... nebohý Adam s E. von, co museli zkusit, když za ni mi dveře ráje se zavřely... Ale stloucky jsou to — jak paní Kulíková říkála, na "šišto" a stůl každému musí padnout do oka. — Všechny předměty nesou na sobě známky zelezními dopravy za velké peníze a auto na kaplku neslehodné cestě nás náležitě rozopatřel tělesně — div jsme nepřišly o ruce a litavy jako moudry — a lumnost — naše proceie připomla arona petroleje; ale v noci "stýnět ml od města vše vyvešeno, že to bude zase k patřelbě. Že stávají se lidé příkloní skromny. — Nás "house" kdys se čelví vřít i myšlénku, reprezentuje bůžek, jidelnu, loznu — snad dost pro 2 osoby, je 10' 10" 8" vysoký, stávečsky plní zatý "zarane" na autu; dvě trniny podlaha, patřelné pekny, jednu treťnu vlna "rajy" z nichž směle vykonej "hlubgray", kuherec to přírodní nádrhny; jenž neobohí sám samot paží domek pro svoji rvehlon a legmákladnu stavyba jest svestk pro sobotomave, aby se skrz vadusný a světlý přístup, Nám, kdys otyráš aci, jaké dabs stěhy kdys položíš na zdi, ježž láti sobě slunka papsky a večer — od větru div lampu nechase na stole a tárosy papíř čmí nevyklá hluk na stěře, jako by sio zlostějí se chtělo stržebohu dohřiti do domku. A k tomu hcpatně, bez váhu vám usvětíno v uču se osvě. Některá řekne, proč kdys sluceku vysonko stojí; luv, proto tu doh máte více kuráže, než v noci, a ještě nezapomněte. Částice z svých penězích chvil dožnu jsem s vámi sdělila; nyní se musím pře, proč tak jsem uvolila a já bez nucení se obei přislat. — Musím svůj prošlý život rozstít ve dvě periody; první má útěstí, bonstarostné u svých dravých rodích a dvoletéto pobyt u mé babičky na Slnvansku, kde stryčeva kabinova byla mně nezapřítelá družkou a spotečníci, mnohá listá bych mu

sela postupně psáti, kdybych vše měla vypsat, k čemuž mně pouhá vědná a milá vzpomínka. Znenu s dílem po mém 20. roce věku. — Vynéla jsem se porodničtvi a povolání tomu jsem se oddala a celou duši a mysl, hleděla jsem si vždy osvojití více, což mně na škodu nebylo a dalo mi přístup do mnoha vznečených rodin, nečinie rozdíl v národnosti, ač v německých rodinách říkály: "auch eine Boehmische Vlastenka", což omlučil domácí lékař rodin a kladi váhu na mé působení v ústavech k mému zlokonolení za mizerný plat, ježž e. k. zemské ústavy pro svůj personál stanovily. A já, při své vnímavé duši, učela se znáti změnlení lidí, jich jednání, tvořila jsem sama sobě úsudek a moje důvěrná každého milující duše stávala se uzavřenou; smutek usadil se v mém oku; to nejnmutnější, co jsem musela, jsem mluvila a slovem — postučila jsem sama sobě, a plnila přesné výkony v mém povolání. To, co se mi zdálo zlato, bylo pozlátka a ústy pronesená slova chvály byla lieoměrnost a zást. — A tak mnohdy potlačie slzu v oku nad mnohou nevděčností, již se mi často v mém 22letém působení dostalo, jsem přišla k tomu úsudku, jiti do samoty — odpocínouti sobě. Ať pší jen o své jednotlivci, poznala jsem v mém povolání lidi, jenž svým hlubokými a vznečenými city dovedli se zapsati v mysl moji a jež jsem učela ráda; co vlastní o tom pší Některá řekne: "To, co každého v životě potkáva." A já odpovím: "A ne stejné se každého bolestně tkne." Některá řekne: "Neumí dáti almužny!" Některá řekne: "Zaplatily za výkon a tím jsem byla odbyta — a pomlhuva jste dostaly nádvalek, až počin váš by žádný odborník poročíetví nekročiloval, ale daněživá lidposst, která hraobí v neopřívěněném citivýtkářství a k tomu pouze zevním, má jde u nevděčnémých lidí k zaselí dla dost pudy. Půjme citivými, kde do nitra nikdo nemůže nařítit, alychom se samy v sobě zastydět nemysly a kritiku smýšlenou a bezdůvolněnou si nechejme dom — každý má s sebou co dělat. Nuže, dále mně denmík vykazuje působení při poroděch v číslu 2831, z toho za asistencie paní Skolové jeden pát 3-čatek, z nichž jedno zemřelo. 4 měsíce staré a 2 děvčátka žijí; dále jednou čtyřti roděčky, již nesepětickou po 2 hod. pobytu jsem prodala 2 lékatku k umělému ukončení; vjdne, že nenají nástrojku "Granitomie", zídala jsem, aby převezena byla do nemocnice. Lékatři rozhodli se pro "Extrakt", což mnou předvádně skončilo "Rupturou uterini" a privedilo nemocné smrt. "Nedělnka" nezemřela žádná; nepravdělnosti, které se někdy vyskytlly, vždy dobře ukončily; ve mnohdy jsem sama ve svém nitru byla uspokojena s práci svou. Však hlášením a úmorný pobyt v ústavech, prohlédle noci, tělesná a duševní úmava začaly se oblašovati na tele; nadšení a síla obrací se v prád; Přestává-li práce, klomný host usidil se v nás; Ženy v těžkých chvilích potřebují veselí tváře, plně humoru kol sebe; ne věcmí narkajících, vadyehajících, žutých tvář lidí. Játo jsem se toho dozví a tu raději j' drív, než tohle vše by přišlo, jsem odesla. A zde, v přírodě, nerušená, mado hodu vřelma, oddám se celí jí — jí obei zkomout, v ní se učit list a snad najdu klid, je mně celi obei se oddat — najdu zde, se jsem za nabýty peněz zdrařila "Zdraví".

V léto vše v mou blizard leti přistoup přití — Tak zla se, že jiska "Boha" zemu tuto pomíjí... Stouky trávy, ty se kloní — prosí as velice — nepřítí — ni staa vláhy, uskaue jim přes líce. Smutně usad tu učelen svířet; šlovočka — i ten stronek dolo v rokti. — dá se mi, že "urika" — slmčsko kdys u vsoer si hlavu k spánku ukládá, — llna bleda vsje tise — ohladně moji podává. Čtená přítelkyně! Těší nás, že jste si vopomněla dopisem na naši ženskou Hlídku a jsem jista, že i velice počet vašich přátel s dyektivostí bude čísti zprávu od vás a sledyť Milady. Přeji vám obomou osvěžení v přírodě, a až budete mít vše pěkně zaříceno, možně, že vás i tam v tom vašem útěšit vy-

hledáme. Prozatím se budeme těšiti jen s dopisy od vás. Srdečně zdraví vás i slečnu deuru Pořadatelka. Paní Frank Bártová, Wagner, S. D., 16. srpna, 1917. — Nejdříve et, pí pořadatelko "Ženské Hlídky" přijmete ode mne srdečný pozdrav a zároveň i celá ta vojenská armáda pletačio odboru v Omaze, které jsem musela přišlíbí bit psát, jakmile do Dakoty přijedu. Aekoliv tomu již tři týdny, co jsme na naši farmu přijeli, nevím opravdu, jak ten čas nám zde uplynul, tak že jsem se nemohla ani dostat ke psaní. A proto, etněná paní J. Štěníčková, budete se asi těšit, mnoho těch upletených sweatru vám přivezu; ale chyba lávky, jeden a to nedodělaný; pékně se vám totiž musím přiznat, všem, že při nejlepší vůli jsem pleťní zde do ruky ani nevzlala. Slibuji však, jakmile do Omahy se vrátíme, což bude asi příští týden, že vynahradím, co jsem zde zameškala. Práce je zde tolik tuto roční dobu, takže na nějakou ženskou ruční práci není ani pomýšle. of. Mláčen z hromádek jest v plném proudu. Drobné obilí jest dobré jakosti; pšenice sype od 15 od 25 bušit po akru; oves od 30 do 60 bušit po akru, kde totiž tu kroupy nepoškodily. Korna, aekolív už trpěla suchem, po těch výdatných deštích od minulého tjdně se spravila, tak že může jí býti slusná úroda, nepřijede-li ovšem předčasný mraz. Většina farmerů letos svázeli obilí do stohu, jelikož uláčen z hromádek jest plýtváním obilí při nnyější jeho vysoké ceně. Náš hoši také stohují, přesto, že je polovic snopů rozvázaných, totiž vázací provázek jest pekousán od kolyšek, jichž jest letos zde veliké množství. Tak práce s tím stobováním jde tuze pomalu. Brambor má zle každý dost, též i zelí a jiné zeleniny je hojnost. Měla bych ještě mnoho co psát, ale pro ponejprv nechci příliš zneužívat trpělivosti té milé pracovnice, paní M. Burešové. Ježž srdečný pozdrav na tetičku Pudlovou a pí. A. Vojřtovou. — lituji, že jste nejdely s námi, jak jste přišlíbily, ale chopily jste se záslužné práce, začez vám budu všeschna čest.

Čtená přítelkyně! Vřelý dík za dopis a těší nás, že jste zdráva a že se mezi nás zase brzo vrátíte. Co se týče toho pleťní, tož věřím vám upřímě, že v této době na farmě není možno ženám ruční práce konati. Bývala jsem sama v této letní době návštěvou na farmě, ale zrovna jsem pomáhalá jak při varení, tak též i při jiné práci v tomto období nutně, kdy se obilí sklízí. I tato práce, již konáte, jest právě tak důležitou pro nás všechny. Srdečně vás zdraví a těší se na brzkou shledanou. Pořadatelka.

VYPRÁVOVÁNÍ VZDUCHOPLAVCE.

L. N. Tolstoj.

Sloužící se zastupují lidi, aby videli, jak poletem balonem. Balon byl připraven. Skubal sebou, do výše vzletal na čtyřech háncich a brzy se udavoval, brzy zase svátočoval. Rozdounil jsem se se svým milým, usedl do ložky, podíval jsem se, ním-li všechny zásohy v ložce a zvolal: "Pustte!" Prolizil provazy a balon se vznesl do výše, z počátku pomalu, jako kdys se hrbee v tržnu a zpět se ohlíží a náhle trhl sebou do výše, a tak prudce vystlel, až se ložka zatrasla a zakolébala. Dole zadrželi zateskali, navýskali a mávali sáčky a klobočky. Zadržával jsem klobočeku, ale sotva jsem jej zase na hlavu vlozil, ocitl jsem se v takové výši, že jsem stěží lid rozeznával. Z počátku bylo mi nevolno a uráž mi žilami přibíhal; ale potom se náhle tak uvolnilo v nitru, že jsem zapomněl na smutek. Sotva mně doléhal úm města, jako včely zaměř dolé zastup. Přice, hony, reka, sady, prostřaty se podle mnou jako na obrázku. Zdržlo se mi, že jsem vládecem nad celým městem a nad tím davem, tak mi bylo nechače veselo. Jako stře, la valetl jsem do výše, jenom provazy držel ložku se chvěly, náhle však se vše na mne přihnalo a dvakrát mnou na místě zadržel, ale potom zase nebylo možno rozeznat ložku, či stojm-li nepoznáv. Že letím nahoru, jen a toho jsem soudil, že obráček města podle mnou upsal se vše a více a

že se mi širší rozhled rozeyfel. Země jako by rostla pod mnou — šifila se stále více a více — a náhle jsem pozoroval, že země nabýla podoby koflíku. Okraje byly zvýšeny, na dně koflíku rozkládalo se město. Bylo mi každým okamžikem veselí. Tak veselo a lehce se mi v té výši dýchalo; bylo mi do zpěvu. Zpíval jsem si, ale hlas můj byl tak slabý, že jsem se podivil a hlasu svého zaklekl.

Slunce bylo ještě vysoko, ale na západě táhl se mrak, a náhle zakryl mrak slunce. Pojala mne zase úzkost, i vzal jsem tlakoměr a abych mysl svoji k němu upoutal, pohledl jsem na tlakoměr a poznal, že jsem už vzletl do výše čtyř verst. Když jsem tlakoměr ukládal, zašustilo mi cosi u ucha, i uviděl jsem holoubka. Vzpoměl jsem si, že jsem proto vzal s sebou holoubka, abych ho s listkem doří pošlal. Napsal jsem na listek, že jsem živ a zdráv, ve výši čtyř verst a přivázal jsem listek holubovi na krk. Holub seděl na okraji ložky a díval se na mne svýma červenými očima. Zdálo se mi, že mne prosí, bych ho dolů neshazoval. Od těch dob, co se zamračilo, nebylo dolo vidět ničeho. Jaká pomoc, musil jsem holubá poslat. Všecka pírka jeho se chvěla, když jsem ho do ruky vzal. Trhl jsem rukou a holuba jsem shodil. Rychle křídloma nájave, stranou letěl dolů jako kům. Pohledl jsem na tlakoměr. Teď už jsem byl ve výši pěti verst nad zemí, i cítit jsem, že se mi vzdruhelí nedostává; rychle jsem oddechoval. Zadržel jsem za provázek, aby plyn vypustil a dolů se snesl, ale huř že jsem byl tak slabý, nebo že se esoi porouchalo, záklapka se, neotevřela. Mloba mně schvátila. Nepozoroval jsem, ale dýchání stávalo se mi každým okamžikem obtížnější. "Nezadržím-li balon v letu," pomyslil jsem si, "praskne a po mně je veta." Abych poznal, letí-li či stojí-li balon, vyhodil jsem z ložky kousky papíru. Papírky jako kameny letěly dolů. Z toho jsem viděl, že letím jako střela do výše. S napětím všech sil chopil jsem se provazu a zatáhl jsem. — Chvíla Bohu, záklapka se otevřela, esoi zasýčelo. Znovu jsem vyhodil kousky papíru, papírky letěly mi kolem hlavy a vznosly se do výše. Z toho jsem poznal, že se k zemi snážou. Dole neviděl jsem stále ještě nic; jen se mi zdálo, jako by se moře mlhy podle mnou rozkládalo. Slétl jsem do té mlhy; byly to uraky. Na to zavál vítr, zanesl mne trochu a brzy vyhlédl slunce z mraku a já zase uviděl pod sebou mlisku — zemí... Ale nebylo to naše město, nýbrž jakási loya a dva modravé pruhy. Řeky. Zase jsem radost pocítil v duši a nechtělo se mi dolů; v tom však esoi zasumělo mi u ucha; zadržel jsem orla. Očima plýtnou údívá zadržel se na mne a stául na svých křídlech. Jako kámen letěl jsem dolů. Shazoval jsem přítěz, bych se zadržel v letu.

Brzy jsem rozeznal pole, les a u besa vesnici; k vesnici stálo se úbíra. Slyšel jsem hlasy lidí i stáda. Balon můj snácel se pomatu k zemi. Zadržel jsem. Zavolal jsem na lidi a spustil jsem provazy. Lid se sběhl. Viděl jsem, jak jistý chlapec prvý chytil provaz. Ostatní popadli provazy, přivázali balon ke stromu. Vystoupil jsem.

Ještě tři hodiny byl jsem v baloně. Tato vesnice byla na 250 verst vzdálena od našeho města.

Při varení povíděl.

Naše staré hospodyně se budou ještě pamatovati, tak jako já, že naše matky, kdys na pozdím varily hodně pividel, hleděly si práci a varením jich usadniti. Proto, kdys povídala byla procezná a třeba již s cukrem svařeno, byla dno do hliněných náč a tyto pastavény do trouby mírně prohřáte. Popílo se jen málo, ale dosti, tak aby se povídla varila a vály jelemu za hodinu neb dolo se jimi zamíchalo, tak aby se nepřipekla. Tento způsob má více výhod — jedna je, že se ošetrí mnoho práce a námahy, kde je třeba stále státi a povídy mlhcati a za druhé se tak snadno nepípáli — za třetí, což jest výhodné, že se plhna nárít, neboť kdys se povídla varí, tak se vše kolem hodně potřiká a i ruce se papáli.